

?Hedonisme inveterat

«Bezos ha viatjat, per plaer, distracció i banalitat a l'espai. Mirem-nos amb honestedat: aquí cadascú negligeix»

Jeff Bezos ha viatjat, per plaer, distracció i banalitat (plaer, distracció, banalitat. Us diuen alguna cosa aquests atributs?) a l'espai durant 10 minuts. Aquest viatge ha suposat l'emissió de 75 tones de CO2 en 10 minuts, l'equivalent a 365 vols transatlàntics.

Abans que segueixis llegint. No l'acusis: Jeff Bezos ets tu. I jo. Som tots. Com a mínim en la mesura en què vivim en països rics. Mirem-nos, potser per primera vegada, amb honestedat: aquí cadascú negligeix a la seva escala.

En un món que està col·lapsant, avui, un dia més, anirem tots a treballar (els que no estiguin de vacances, però pel fet és el mateix) com si res. Com si els rectangles verds amb dibuixets i les rodones metàl·liques continuessin sent la màxima prioritat. Com si l'única opció sensata no fos deixar-ho absolutament tot i dedicar-se a l'activisme per despertar al que està passant - fora de nosaltres, però també dins, amb un egoisme desenfrenat i una falta d'amor totalment interioritzats i naturalitzats-, o a canviar radicalment de vida, o a qualsevol cosa que no sigui seguir claudicant amb la por i l'egoisme, que és el que fem cada cop que seguim la inèrcia, cada cop que decidim seguir vivint resignats, cada cop que ens desentenem d'allò que tenim davant els nassos.

Fa més de dos mil anys, Sòcrates ja advertia sobre l'infantilisme dels seus conciutadans atenesos i, el que és més essencial, traçava una línia definida, contundent i insalvable - diluïda en l'actualitat - entre el "Bé" i el "plaer". Acusat pel tribunal d'injúries, el recordem, més actual que mai:

"Crec que soc un dels pocs atenesos, per no dir l'únic, que es dedica a l'autèntic art de la política i l'únic que la practica a aquests temps; però com que, en tot cas, el que constantment dic no és per agradar, sinó que busca el major bé i no el major plaer, i com que no vull emprar aquests estratagemes que tu m'aconselles, no sabré què dir davant d'un tribunal. Se m'ocorre el mateix que li deia a Pol, que seré jutjat com ho seria, davant d'un tribunal de nens, un metge a qui acusés un cuiner. Pensa, en efecte, de quina manera podria defensar-se el metge posat en aquesta situació, si se l'acusés amb aquestes paraules: 'Nens, aquest home us ha causat molts mals a vosaltres; als més petits de vosaltres els destrossa tallant i cremant els seus membres, i us fa patir aprimant-vos; us dona les begudes més amargues i us obliga a passar fam i set; no com jo, que us faig un tip amb tota classe de menjars agradables'. Què creus que podria dir el metge posat en aquest perill? O bé, si digués la veritat: 'Jo feia tot això, nens, per la vostra salut', quant creus que protestarien tals jutges? No cridarien amb totes les seves forces?" Cert sociòleg afirmava que el capitalisme genera esquizofrènia, ens fragmenta de la realitat, ens infantilitza portant-nos a un món de somnis on el diner ho pot tot, on les accions no tenen conseqüències.

Per a Bezos, com per a nosaltres, aquesta il·lusió malaltissa a la qual hem donat crèdit té els dies - remarco dies, no segles, ni dècades- comptats. Seguim!